

[Justitsministeren.]

straf livsforvaring eller en anden tidsubestemt straf forvaring, kan bringes for retten enten af den pågældende selv eller hans tilsynsværge eller af anklagemyndigheden, statsadvokaten, eller fængslet. Dermed synes jeg man har garantien mod, at nogen får lov til at sidde og mugne inde i vore anstalter; det er jo ikke det, de er til. Der skal være kontrol med, at de kommer ud, når tiden er inde. Men forinden må man nødvendigvis over for denne talmæssigt meget lille, begrænsede kreds af kriminelle sikre sig, at de ikke, med det samme de kommer ud, begår ny kriminalitet. Jeg er ligesom hr. Valbak glad for, at vi har sagkundskaben bag os, når den anbefaler opretholdelsen af denne meget begrænsede tidsubestemte straf; og at den er begrænset, kan jo ikke noksom understreges.

Fru Ruth Olsen drillede mig lidt med, at socialdemokratiets retsreformudvalg, som jeg var medlem af, anbefalede total afskaffelse af tidsubestemte straffe. Jeg bekender min synd, jeg har været med til at skrive det, ikke i en betænkning, men i et debatoplæg, som i virkeligheden går ind for og søger tilslutning til disse synspunkter. Men ligesom jeg ved behandlingen af et andet forslag i dag kunne sige, at man jo kan lade sig overbevise, når man møder sagligt stærke argumenter, kan jeg sige, at det er gået ligeså med mig på dette punkt: den sagkundskab, som har stået bag forberedelsen af dette lovforslag, har overbevist mig om, at man må opretholde en meget begrænset form for tidsubestemt straf.

Fru Ruth Olsen nævnede spørgsmålet om, hvordan man kan se på en mand, i det øjeblik han dømmes, at han også vil være farlig, når der er gået en række år: 8, 10, 12 år. Jeg vil sige, at livsvarigt fængsel i dag jo over for de allerfleste forhold er ca. 12 år; efter at der er gået 12 år, vil den pågældende normalt blive indstillet til prøveløsladelse. Og dertil kommer jo den bestemmelse, jeg før har nævnt, § 72, så jeg kan ikke se, at der er det helt store problem i denne form for tidsubestemt straf.

Jeg takker endnu en gang for modtagelsen og erklærer mig villig til at drøfte alle de mange detailspørgsmål, der nu har været nævnt, i retsudvalget.

Tastesen: Jeg vil takke justitsministeren for det svar, jeg fik vedrørende erstatning for uforskyldt fængsling og anholdelse. Jeg må desværre sige, at det var særdeles tidsubestemt; jeg havde gerne ønsket en tidsfrist for, hvornår man kunne få et sådant forslag frem, og det, jeg gerne vil nu, er at rette en henstilling til justitsministeren, som jeg forstår deler den opfattelse, jeg har, den opfattelse, som også den tidligere justitsminister hr. Thestrup har, at disse regler trænger til en revision, og anmode retsplejeudvalget om ikke at holde for lang sommerferie og gøre sit til, at forslaget kan komme frem på folketingets bord, så det kommer til behandling i det mindste i næste folketingssamling.

Så har jeg lige et par bemærkninger til fru Ruth Olsen. Fru Ruth Olsen har ret i, at indespærring indebærer en risiko for psykisk skade; det, man dømmes til, bør derfor også være frihedsberøvelse. Frihedsberøvelse kan være andet end indespærring i lukket fængsel, og vi må her være opmærksom på, at kriminalforsorgsstyrelsen har flere muligheder at spille med i fængselsvæsenet, som det hedder endnu, og at man også vil have det fremover, hvor man i højere grad endda primært vil bruge endnu mere åbne fængselsinstitutioner, end det hidtil har været tilfældet, netop for at de frihedsberøvede kan bevare kontakten med det pulserende liv, som ligger uden for institutionerne.

Endelig én bemærkning til: efter at debatoplægget fra socialdemokratiets retsreformudvalg er kommet frem, er der her i folketinget ikke gennemført noget lovforslag, der har givet mere end 12 års fængsel, så det er i hvert fald et princip, som jeg håber også vil kunne holde i den fremtidige lovgivning, selv om justitsministeren muligvis kan ændre standpunkt her — det ved jeg ikke. Men jeg synes, at 12 års grænsen er en meget, meget lang frist; om vi så i stedet for denne forvaringsparagraf skulle have noget, der kom efter 12 års grænsen, tør jeg ikke sige, men jeg synes, det er et fremskridt, det, vi er nået til med hensyn til forvaringsparagraffen, i denne omgang.

Nathalie Lind: Jeg vil gerne sige, at hvis ministeren har fået den opfattelse, at en enig skare af ordførere skulle have foreslået, at socialstyrelsen skal tage sig af de 15-18-